

ÓDON VÁR

Ódon vár, ódon tornyában
Magányos alak sóvárog.
Szíve árva bezárva.
Társára nem lel már ott.

Nap múlik nap után,
Remény sem maradt már.
Az idő emészti testét,
A fájdalom gyötri lelkét.

Csillagoktól kopár sötét éjjelen,
A vár falai lassan elenyésznek,
Mikor már minden csak árnyék és por lett,
Elmúlás lidérce járja e földet.

Száz évek múltán is érezni,
Egy szív sanyarú lélegzetét.
A fájón hulló könnyeit,
Melyek peregtek kristályként.